Bozontos szálak ménese vágtat
a délutáni fények édes hangjain,
bokrok fölött szárnysusogás
a puszta aranysárga dombjain.
Nyújtózom, mint álmos madár
ébred e fáradt zajtalan percben,
múltból sírt emlékekkel
oldódom a szomjas lüktetésben.
Testem kócos fonalai
izzó alagutat érnek,
beléd kapaszkodnak s érzem,
veled táncolok a súlytalan légben.
Kristálygyöngyök koszorúja
fonja körül guruló tincseim,
bronzok karmazsinok óvják
vad szelektől maroknyi kincseim.
Beszívom egyetlen menedékem,
varázspálcával int a Nap,
s most elillanok a szívtelen világból
mosolyogni a fodros felhők alatt…